

Колобок

Були собі дід та баба. Якось дід і просить бабусю спекти колобок! Послухалась баба, пішла в хижку, назмітала в засіку борошенця, витопила в печі, замісила гарненько борошно, спекла колобок та й поклала на вікні, щоб простилав.

А він лежав, лежав на вікні, а тоді зістрибнув з вікна на призьбу, з призьби — на землю в двір, а з двору — за ворота та й побіг покотився дорогою.

Біжить та й біжить стежкою, коли це назустріч йому зайчик. Захотів зайчик з'їсти колобка. А той йому і каже: «Не їж мене, зайчику-лапанчику, я тобі пісеньку заспіваю!» Та й заспівав: «Я по засіку метений. Я із борошна спечений. Я від баби втік. Я від діда втік. То й від тебе втечу!» Та й побіг знову.

Біжить та й біжить... Перестріває його вовк:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, вовчику-братику, я тобі пісеньку заспіваю.

«Я по засіку метений. Я із борошна спечений. Я від баби втік. Я від діда втік. Я від зайця втік. То й від тебе втечу!» Та й побіг...

Аж іде ведмідь-набрідь, і він захотів колобка з'їсти.

— Не їж мене, ведмедику, я тобі пісеньку заспіваю.

«Я по засіку метений. Я із борошна спечений. Я від баби втік. Я від діда втік. Я від зайця втік. Я від вовка втік. То й від тебе втечу!» Та й побіг. Біжить та й біжить дорогою...

Стрічається з лисичкою:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, лисичко-сестричко, я тобі пісеньку заспіваю.

— Ану заспівай!

«Я по засіку метений. Я із борошна спечений. Я від баби втік. Я від діда втік. Я від зайця втік. Я від вовка втік. Від ведмедя втік. То й від тебе втечу!»

— Ну й пісня ж гарна! — каже лисичка. — От тільки я недочуваю трохи. Заспівай-бо ще раз та сідай до мене на язик, щоб чутніше було. Колобок скочив їй на язик та тільки почав пісеньку співати, а лисичка — гам його! Та й з'їла!

